

[Riishøj]

Vedvarende energi-sektoren er jo karakteriseret ved, at der bliver sagt mange smukke ord, men beklageligvis forholder det sig sådan, at det bliver ved ordene. Jeg synes nok, at den dagsorden, som vi har hørt læst op, i hvert fald på de to første punkter, når det gælder de generelle ting, simpelt hen er mundsvejr. Det er igen ord, det er gyldne løfter, som ikke har noget egentligt indhold, ikke har noget forpligtende, ikke har noget operativt. Man kunne lige så godt på disse to punkter sige, at torsdag kommer efter onsdag, sådan som vi hørte den radikale ordfører sige i en debat sidste år.

Til gengæld er vi glade for, at der kommer en passage ind om indeksfinansiering, men vi så meget gerne, at det klart blev udtalt, at der skal indgå en rentestøtteordning i den form, som er mest hensigtsmæssig; naturligvis burde der stå, at der skal indeholdes en rentestøtteordning.

I øvrigt har den kraftigt dalende inflation medført, at hele problemstillingen i forbindelse med indeksfinansiering er ganske anderledes end dengang, da vi havde en inflationsrate på 10-15 pct. om året, og det bør der også tages højde for i den kommende lovgivning.

Om vindmøllesektoren kan det siges, at der i de seneste måneder er skabt meget stor usikkerhed i branchen, den branche, som har været karakteriseret ved det, man har kaldt et eksporteventyr, et eventyr, som ikke blot kan trues af de amerikanske skatteregler, som ændres, men også kan trues, dersom det danske marked skrider under møllerne. Der har vi set ministeren komme med diverse udkast og skrivelser, som af gode grunde har skabt frygt for, at det vindmølleeventyr kan standses, og for, at adskillige producenter vil flygte fra Danmark.

Vi har naturligvis intet imod, at man efter aftale med elværkerne får elværkerne til at bygge store vindmøller, men det skal naturligvis ikke blokere for andre initiativer, og det, vi har været vidne til, er netop, at vindmøllebranchen af gode grunde kan frygte, at det, vi får nu, er et elværkssektormonopol på vindmølleudbygningen, altså at en sektor, som i øvrigt ikke har givet særlig positive meldinger om vedvarende energi generelt, får et reelt monopol.

De sidste skud på stammen ud over, at man genindfører stavnsbåndreglen inden for

vindmølleområdet, først 5-kilometergrænsen og nu 10-kilometergrænsen, det, der blev afskaffet sidste år i forbindelse med aftalen mellem Danske Elværkers Forening og danske vindkraftværker, er, at der også er skabt usikkerhed med hensyn til afgiftsrefusionen til ikke lokalt baserede møller. Vi mener ikke, at det på den dystre baggrund, jeg skitserede i indledningen, er tiden til at skabe usikkerhed, til at begrænse de »fordele«, der er forbundet med udbygningen med vindmøller; og jeg håber, at den debat kan skabe klarhed dels om ministerens parlamentariske grundlag for at indføre så snævre, lokalt baserede regler, som der er tale om her, dels om, hvorvidt der er parlamentarisk dækning for overhovedet at ændre elafgiftsrefusionsreglerne. Det er der rygter om, og det har naturligvis bidraget til at skabe usikkerhed.

For biogassen mener vi der er behov for en meget kraftig ekstra støtte i en periode, hvor vi har vedtaget NPO-redegørelsen, men hvor vi altså ikke er særlig langt fremme med hensyn til udbygningen af biogasanlæg, specielt kollektivt baserede biogasanlæg.

Vi mener derfor, det ville være rimeligt at forhøje støttesatsen fra 30 til 50 pct. i betragtning af, at driftsomkostningerne for biogassen er ekstraordinært høje, og i betragtning af, at de miljømæssige og de eksportmæssige gevinster ved biogassen måske – i hvert fald når det angår eksporten – kan udvikle sig til, at biogassen kan blive en ny form for vindmølleeventyr, hvis vi kender vores besøgstid. Men det kræver en forhøjelse af tilskudssatsen, og vi mener, det vil være rimeligt ikke mindst på baggrund af den alvorlige situation generelt for det indenlandske brændsel at forhøje tilskudssatsen fra 30 pct. til 50 pct.

Når det gælder halmen, er vi naturligvis tilhængere af, at man anvender halmen. Spørgsmålet er: hvordan? Jeg har indtryk af, at det er ministerens opfattelse, at halmen også skal begrænses i de naturgasfyrede områder, og at man kan anvende halmen i de store eksisterende kraftværker. Jeg vil gerne spørge ministeren, om der er belæg for den opfattelse, og om der i betragtning af, at halmafbrænding skal standse i 1990, fra ministerens side foreligger en egentlig handlingsplan, der sikrer, at vi ikke i 1990, sådan som det kan se ud til med hensyn til biogassen, stadig står med store overskudsmæng-